

osv., at naar et Medlem udtræder eller dør, de paagældende saa ere satte ud af Virksomhed, indtil et nyt Medlem er valgt. Jeg tror altsaa, at det heller ikke vilde være blevet Tilfældet her.

Men sæt nu, at det ærede Medlem havde Ret, og man gik ind paa hans Opfattelse, hvad vilde det ærede Medlem saa have opnaaet? Hvis jeg traadte ud, og det ærede Medlem havde Ret i, at Kommissionen ikke vilde være beslutningsdygtig, før der kom et nyt Medlem, vilde der altsaa blive valgt et saadant, og saa vilde man vel kunne tænke sig, at dette nye Medlem havde samme Opfattelse af Forholdet mellem Privatbanken og Sparekassen, som jeg har, og altsaa vilde indtage samme Stilling som jeg. For det er det mærkelige ved Sagen, at min Stilling i Likvidationsudvalget er i Overensstemmelse med; hvad det ærede Medlem ønskede jeg skulde gøre, altsaa holde paa, at vi skulde have en Undersøgelse, have en Domsafgørelse, og i alle Tilfælde, hvis det ikke kunde opnaas, saa et Forlig, som stod i et mere rimeligt Forhold til det, Sagen drejede sig om, og hvorved man opnaaede en betydelig større Ydelse fra Privatbankens Side, end der er opnaaet ved Forliget. Jeg forudsætter altsaa, at det ærede Medlem har Ret i sin Opfattelse, og at han fik et Medlem ind, som stod paa samme Standpunkt som jeg, ja hvad saa? Saa kunde vi begynde Forhandlingerne paa ny, saa stod der atter eet Medlem mod to, og saa skulde det Medlem igen sige: Jeg vil heller ikke være med til Afstemningen over den foreslaaede Afgørelse, ogsaa jeg gaar ud. Saa vilde Afgørelsen atter trække ud, idet der igen kom et nyt Medlem, der stod paa samme Standpunkt. Dette Eksperiment kunde saa gentage sig saa ofte, det skulde være. Det vilde ikke føre til noget andet Resultat, uden for saa vidt man kunde tænke sig, at Forholdet i Længden vilde blive saa utaaleligt for de to Medlemmer, at ogsaa de skulde finde Anledning til at nedlægge deres Mandater. Det tror jeg imidlertid ikke vilde blive Tilfældet, og det forekommer mig ogsaa, at det var en lidt mærkelig Opfattelse og en lidt mærkelig Maade at regere paa, hvis det skulde kunne lade sig gøre. Jeg mener altsaa, at en saadan Fremgangsmaade ikke vilde være til nogen Nytte.

Maa jeg saa yderligere tilføje, som jeg har udtalt i min Motivering, der formentlig vil være alle de Herrer bekendt gennem Bladene, at jeg ikke kunde stemme for dette Forlig, fordi jeg principielt øn-

skede Sagen afgjort ved Domstolene. Det er et Spørgsmaal af den Natur, at jeg mener, alle Parter vare bedst tjente med at faa det afgjort paa den Maade. Der ved blev det slaaet fast, hvad Juristerne nu kunne strides om, og som man vanskelig kan blive enig om. Man kan nemlig fremstille den Mening fra en Side, at et Søgmaal ikke vil kunne vindes, men saa paastaas det modsatte fra den anden Side. Og det er blevet paastaaet, og man kan ikke komme til Klarhed, før det bliver rettelig paadømt ved at naa op til Højesteret, som saa træffer Afgørelsen.

Det var altsaa min principielle Stilling, som jeg har gjort gældende i Motiveringen. Men saa har jeg skrevet, at jeg kunde dog tænke mig, at jeg paa Grund af Smør-Eksportforeningens Stilling til denne Sag ogsaa kunde gaa med til et Forlig. Smør-Eksportforeningen er nemlig impliceret i Sagen, og som det vides, have vi vedtaget en Lov, som siger, at Bondestandens Sparekasse skal tilbyde den Forlig, naar den betaler 1 Mill. Kr. Nu er det imidlertid, siden Forhandlingerne ere komne frem herom, blevet gjort gældende fra Privatbanken, at hvis den bliver sagsøgt fra Sparekassen og eventuelt bliver dømt til at betale Erstatning, vil den søge Regres hos Smør-Eksportforeningen, idet det er de Penge, der er betalt denne, der er Tale om. Det fører til, at Smør-Eksportforeningen siger som saa: Hvis ikke der bliver Forlig mellem Privatbanken og Sparekassen, saa at vi sikres mod eventuelle Processer, ville vi ikke gaa ind paa det Forlig, der er tilbudt gennem Loven: at yde 1 Mill. Kr. Det vilde altsaa ikke kunne nytte noget at forhindre Forliget, hvis Privatbanken kom bagefter. Følgen deraf vilde blive, at Likvidationsudvalget vilde blive nødt til at sagsøge Smør-Eksportforeningen og bagefter maaske de enkelte Mejerier, hvad der gøres gældende fra Højesteretssagfører Bülow, som fører deres Sag. Han siger, at hvis Sparekassen eller Likvidationskomiteen skal sagsøge Smør-Eksportforeningen, kan den først faa Dom over den, men bagefter skal den have Dom over Mejerierne og de enkelte Andelhavere. Det vilde altsaa blive en Masse Processer. Af Hensyn dertil var det, jeg sagde, jeg kunde ogsaa tænke mig at gaa med til et Forlig, selv om det andet Standpunkt var mit principielle, men for at gøre det, skulde det, der tilbydes fra Privatbanken, staa i et rimeligt Forhold til det, som Sagen i Virkeligheden drejer sig om. Og naar Sagen drejede sig om 8—10 Mil-